

Arrest

nr. 104 826 van 11 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtounse origine te zijn. U bent een minderjarige soennitische moslim, die geboren werd in het dorp Deh Afghanan in het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak. U spreekt Pashtou en Dari.

Uw vader heet G.. Hij was mujahedin-commandant en verdween 12 jaar geleden spoorloos. Uw moeder heet R. .U heeft een jongere zus die M. heet.

Na de verdwijning van uw vader verhuisde uw moeder met het volledige gezin naar haar broer O. uw oom langs moederszijde, in het dorp Oryakhil in het district Paghman in de provincie Kabul. Daar groeide u op en liep u school van uw 6 jaar tot uw 8 jaar. Rond uw 10 à 11 jaar begon u als

leerjongen bij uw oom O., die auto's verkocht in een showroom op de Paghman Road. Rond uw 12e levensjaar was u een volleerd autoverkoper en trad u vast in dienst bij uw oom O..

U verklaarde dat u een auto overkocht van commandant Mumtaz. U reed met dit voertuig naar huis. Onderweg werd u tegengehouden door de politie. U werd gearresteerd, omdat het voertuig waarmee u reed als gestolen opgegeven was. Er kwam aan het licht dat het voertuig dat u van commandant Mumtaz gekocht had, toebehoorde aan een persoon die na ontvoering vermoord was.

Terwijl u op verdenking van ontvoering in de gevangenis zat, kreeg uw oom bezoek van commandant Mumtaz. Hij zei uw oom dat hij een brief had ontvangen van de provincie waarin zijn naam vernoemd werd. Hij riep uw oom op om ervoor te zorgen dat u zijn naam niet meer zou noemen.

Na ongeveer 6 maand kwam u vrij uit de gevangenis. U verklaarde dat commandant Mumtaz verschillende keren tot bij uw thuis is geweest. Hij wilde u uit wraak voor het feit dat u zijn naam heeft doorspeeld aan de overheid te pakken krijgen. U besloot dit te melden aan commandant Musa, de chef van uw district. Daar ving u bot. Commandant Musa antwoordde dat commandant Mumtaz uw huis nooit zou binnenvallen – zolang er binnen een vrouw aanwezig was.

Uiteindelijk besloot u samen met uw moeder en uw oom dat u maar beter kon vertrekken uit Afghanistan. U verliet Afghanistan rond mei 2010. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België waar u op 15 januari 2011 aankwam en op 21 januari 2011 asiel aanvraag.

Bij terugkeer vreest u te worden gedood door commandant Mumtaz.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een gerechtelijke aanklacht, twee formulieren van de autohandel waar u werkte, een foto van uw oom O. als mujahedin en twee omslagen neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde in de zin van het bovenvermelde artikel is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

De volgende vaststellingen wijzen in deze richting:

Vooreerst klinkt het weinig plausibel dat u een auto heeft gekocht van commandant Mumtaz (CGVS, p. 8). Indien het CGVS meegaat in uw verhaal en er vanuit gaat dat de auto die u kocht inderdaad toebehoorde aan iemand die ontvoerd en vermoord is, dan lijkt het logischer dat de dader(s) deze auto spoorloos zou(den) laten verdwijnen in plaats van deze te koop aan te bieden in een autohandel. Voorts oogt het ook weinig waarschijnlijk dat commandant Mumtaz dit in eigen persoon zou afhandelen. Men kan er immers vanuit gaan dat Mumtaz - een beruchte en bekende commandant - hiervoor personeel ter beschikking heeft en zijn handen niet zou vuilmaken aan het doen verdwijnen van bewijsmateriaal. Tevens oogt het heel vreemd dat commandant Mumtaz eigenlijk ergens heen moest en louter stopte omdat hij uw oom herkende als oud-mujahedinstrijder (CGVS, p. 10). De som van deze merkwaardigheden maakt dat er ernstig aan getwijfeld wordt of u een auto gekocht heeft van commandant Mumtaz.

Bovenstaande stellingname lijkt te worden bevestigd door het feit dat u doorheen het volledige gehoor er niet in slaagde een concreet en waarheidsgetrouw beeld van uw agressor op te hangen. Vanzelfsprekend doet dit uw geloofwaardigheid geen goed. Zo stelde u dat commandant Mumtaz 's nachts een talib is en overdag als mullah werkt (" 's nachts zijn ze taliban, overdag mullah." - CGVS, p. 8) – terwijl uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat commandant Mumtaz een neef en medestander is van commandant Sayyaf – leider van de Itihad-e-Islami en lid van het Afghaanse parlement. Uw claim dat commandant Mumtaz bij de taliban actief is, klopt dus helemaal niet.

In dezelfde context zei u ook dat commandant Mumtaz nog een mijn geplaatst heeft voor commandant Sayyaf (CGVS, p. 9). Ook deze stelling klopt niet. Immers, zoals hierboven reeds gesteld, behoren commandant Mumtaz en commandant Sayyaf tot hetzelfde kamp.

Daarnaast vertelde u over de reputatie van commandant Mumtaz. U noemde een aantal concrete verhalen over landopeisingen, ontvoeringen en moorden waarbij deze commandant betrokken zou zijn (CGVS, p. 9). Het CGVS kan niet anders dan opmerken dat deze verhalen over commandant Mumtaz in uw regio gemeengoed zijn, omdat de clan rond commandant Sayyaf uw district in een wurggreep houdt en dit veel mensen tegen de borst stoot (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Het feit dat u deze verhalen kent, bewijst dus geenszins dat u persoonlijk geïnterviewd werd door commandant Mumtaz. Wel illustreren de verhalen die u vertelde welke profielen

commandant Mumtaz in het vizier neemt. U noemde onder andere een buitenlands meisje, de zoon van een olie-zakenman en soldaten (CGVS, p. 9). Het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat het weinig waarschijnlijk lijkt dat commandant Mumtaz zich zou bezighouden met het opsporen en lastig vallen van iemand met een laag profiel als u. Vanzelfsprekend doet dit uw geloofwaardigheid geen goed.

Daarnaast stelde u dat de auto die u van commandant Mumtaz gekocht heeft door de vader van de ontvoerde en vermoorde ex-eigenaar herkend is (CGVS, p. 11). U stelde dat u de auto toen 2 dagen in uw bezit had (CGVS, p. 11). Wat er ook van zij, het oogt wel bijzonder toevallig dat die vader op een dergelijke korte termijn van 2 dagen de auto van zijn zoon opmerkt. Nog vreemder oogt zijn reactie op het feit dat hij van uw oom te horen kreeg dat hij de volgende dag moest terugkeren als hij interesse had in de wagen (CGVS, p.12). Immers, men kan er toch vanuit gaan dat die vader alles in het werk zou stellen om zo snel mogelijk meer te weten te komen over hoe het voertuig van zijn zoon in uw autohandel terecht kwam. De vaststelling dat dit niet gebeurde oogt dan ook bijzonder onlogisch. U hiermee geconfronteerd, antwoordde u: "Ik denk dat het een tactiek was die hij gebruikte. Ik denk dat hij voor de overheid werkte, voor de criminal section of zo." - (CGVS, p. 11). Vanzelfsprekend voldoet een dergelijk hypothetisch antwoord niet om het onlogische gedrag van de vader in kwestie te verklaren.

Tevens acht het CGVS de kans bijzonder klein dat commandant Mumtaz er überhaupt wakker van zou liggen dat u zijn naam heeft doorspeeld aan de gerechtelijke instanties van de provincie Kabul. U stelde immers zelf dat de overheid niks tegen hem kan beginnen ("Ze hebben zijn naam, zijn adres. Maar ze kunnen niks tegen hem doen." - CGVS, p. 13). Hiermee ondergraaft u de geloofwaardigheid van uw volledig asielrelaas. Immers, als de overheid commandant Mumtaz niks kan maken, dat is er objectief gezien geen enkele reden waarom commandant Mumtaz kwaad zou zijn omdat u zijn naam bij de overheid hebt gelost.

Voorts stelde u dat commandant Mumtaz uw oom heeft opgezocht, terwijl u in de gevangenis zat. Commandant Mumtaz zei tegen uw oom dat hij een brief had ontvangen van de provincie en dat hij ervoor moest zorgen dat u zijn naam niet meer zou vernoemen. Wat er ook van zij, in de Afghaanse context kan men ervan uitgaan dat commandant Mumtaz uw oom als volwassene verantwoordelijk zou hebben gesteld voor uw daden. Het komt dus bijzonder vreemd over dat uw oom niet steviger is aangepakt door commandant Mumtaz en dat u, een minderjarige, wel geïnterviewd werd. Dit doet uw geloofwaardigheid geen goed.

Verder verklaarde u dat commandant Mumtaz voor uw vertrek uit Afghanistan in totaal 5 keer naar uw thuis gekomen is om zich te wreken. U stelde dat hij telkens bot ving, omdat hij onmogelijk binnen kon komen omdat je moeder telkens alleen thuis was ("Wanneer een vrouw alleen thuis is; kan een man het huis niet binnengaan; ook al is het de koning of de belangrijkste commandant, anders zouden de burens kwaad worden en die persoon aanvallen. Zelfs al is het Mumtaz." - CGVS, p. 15). Wat er ook van zij, indien commandant Mumtaz u daadwerkelijk viseerde, dan kan men er gezien zijn gewelddadige reputatie van op aan dat hij doortastender te werk zou zijn gegaan en zich niet zou laten verhinderen door het feit dat het in de Afghaanse context ongepast is om als man in contact te komen met andermans vrouw. Aan de door u geschetste modus operandi wordt dan ook geen geloof gehecht.

Tot slot, dienen er ook vraagtekens te worden geplaatst bij uw verklaring dat u uw probleem bent gaan voorleggen bij commandant Musa, de districtschef van uw district. Niet alleen zijn advies klinkt om de hierboven aangehaalde reden bijzonder vreemd ("Maar de district chief heeft geantwoord dat Mumtaz een pashtoun is en dat hij een huis niet zal binnenvallen waar alleen een vrouw is; dus dat ik enkel buiten het huis moest opletten" - CGVS, p. 15), ook het feit an sich dat hij u dit advies gaf. Immers, uit concrete landinformatie toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat commandant Musa tot het kamp van commandant Sayyaf en Mumtaz behoort. Het lijkt dus weinig aannemelijk dat commandant Musa oor zou hebben gehad naar uw verhaal. Dit schaadt uw geloofwaardigheid.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding slechts vage, speculatieve en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas. Bij gevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 § 2a en b worden toegekend.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een gerechtelijke aanklacht neer, waarin u beschuldigd wordt van ontvoering. Wat dit document betreft, dient opgemerkt te worden dat een dergelijk document enkel als bewijsstuk kan gelden op voorwaarde dat ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat in casu niet het geval is. De formulieren van de autohandel illustreren mogelijks uw job als autoverkoper, maar worden verder als weinig relevant beschouwd voor uw asielaanvraag – zo ook de foto van uw oom Osman als mujahed en de twee omslagen waarmee al deze documenten verstuurd werden. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's, paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het

verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman te worden beoordeeld. U beschikt er over een familiaal netwerk.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 § 2, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, evenals van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en tenslotte van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissing te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een formulier van aanstelling van een advocaat, een kennisgevingsblad van een vonnis en een rapport met informatie over de veiligheidssituatie in Kabul.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Verzoekers verklaringen bevatten immers tal van onwaarschijnlijkheden en incorrecte elementen die ertoe leiden dat noch aan verzoekers beweerde profiel van autoverkoper, noch aan zijn daaruit voortvloeiende beweerde problemen met commandant Mumtaz, enig geloof kan worden gehecht.

Wat betreft zijn beweerde beroep als autoverkoper stelt de Raad vast dat verzoeker daaromtrent verklaringen aflegt die niet aannemelijk zijn. Zo stelt verzoeker dat hij al vanaf zijn twaalf jaar autonoom auto's aankocht en verkocht ("*Ik was twaalf jaar toen ik mijn eerste auto verkocht*", gehoorverslag, 5). Verzoeker zou als 12-jarige ook zelf met de door hem gekochte auto's hebben rondgereden, zonder enige begeleiding en met de hulp van een "kussen" (gehoorverslag, 13). Zo nog zou kunnen aanvaard worden dat verzoeker als twaalfjarige zijn oom bijsprong als hulpje in diens garage kan daarentegen in redelijkheid niet worden aangenomen dat een kind van 12 jaar als zelfstandige auto's zou kunnen hebben aangekocht en verkocht, laat staan dat hij voor de door hem verhandelde auto's persoonlijk zou worden aansprakelijk gesteld door de politie. Terecht oordeelde de commissaris-generaal dat het ongeloofwaardig is dat men een kind aansprakelijk zou stellen in plaats van zijn wettelijke voogd, namelijk zijn oom die zaakvoerder was in het autosalon. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal deze stelling nalaat te staven, doch brengt zelf evenmin enig stuk aan waaruit zou blijken dat in Afghanistan jongeren van 12 jaar op autonome basis rechtsgeldig auto's kunnen aankopen en verkopen en daarvoor persoonlijk strafrechtelijk aansprakelijk kunnen worden gesteld. Het professionele profiel van verzoeker is volstrekt ongeloofwaardig, waardoor evenmin aan zijn beweerde problemen met commandant Mumtaz, die daarmee onlosmakelijk verbonden zijn, enig geloof worden gehecht.

Wat betreft commandant Mumtaz blijkt uit het gehoorverslag overigens dat verzoeker informatie aanreikte die in flagrante tegenspraak is met objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Zo verklaart verzoeker letterlijk dat Mumtaz "*s nachts een talib is*" (gehoorverslag, 8), en dat hij een mijn had geplaatst waarmee hij commandant Sayyaf trachtte te vermoorden (gehoorverslag, 9), terwijl Mumtaz in werkelijkheid de neef is van Sayyaf en beiden tot dezelfde partij behoren die geallieerd

is aan de regering Karzai. Dat verzoeker een volledig fout beeld schetst over de commandant ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn beweerde persoonlijke contact met hem. De hooggeplaatste positie en contacten van Mumtaz ondermijnen verder volledig de geloofwaardigheid van verzoekers stelling dat commandant Mumtaz persoonlijk een gestolen auto aan verzoeker, een minderjarig hulpje in de garage van zijn oom, zou hebben verkocht en dat commandant Mumtaz verzoeker vervolgens ook nog eens tot vijf maal toe persoonlijk zou zijn gaan bedreigen in zijn ouderlijk huis.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in een ander licht te werpen op deze vaststellingen, doch beperkt zich tot het ontkennen van zijn verklaringen, het verweer dat zijn uitspraken niet in de 'juiste context' werden geplaatst, of het insinueren dat verwerende partij zijn verklaringen fout heeft het genoteerd, evenwel zonder enige van die aantijgingen hard te kunnen maken met objectieve argumenten. Zo stelt verzoeker dat hij "*nooit heeft verklaard dat commandant Mumtaz actief was bij de taliban*", hoewel hij letterlijk verklaarde dat deze "*'s nachts een talib is*" (p. 8). Verzoeker stelt terloops dat Mumtaz wel connecties zou hebben met de taliban, doch laat na zulks te staven met objectieve informatie. Verzoeker stelt dat commandant Mumtaz de verkoop niet persoonlijk afhandelde doch dat hij gebruik maakte van zijn personeel, doch in het gehoorverslag staat te lezen dat verzoeker, persoonlijk de deal met de commandant zou hebben voltrokken: "*Mumtaz passeerde, bood hem aan, ik zei tegen hem en mijn oom dat ik hem wel wilde kopen*" (gehoorverslag, 10). Ook wat betreft de onwaarschijnlijke gebeurtenissen nadat de vader van de vermoorde ex-eigenaar de wagen herkende, evenals wat betreft zijn pogingen om bescherming bij de politie te zoeken, beperkt verzoeker zich tot het simpelweg ontkennen van zijn verklaringen. Zo stelt verzoeker in zijn verzoekschrift "*dat hij nooit verklaard heeft dat hij zijn problemen heeft voorgelegd aan commandant Musa*", terwijl zulks opnieuw letterlijk te lezen is in het gehoorverslag (p. 15").

De bovenvermelde vaststellingen die de kern van het asielrelaas betreffen en door het verzoekschrift niet op afdoende wijze worden weerlegd, verhinderen nog verder geloof te hechten aan verzoekers asielrelaas. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een geponde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

Wat betreft zijn documenten stelt verzoeker "*manifest verwonderd*" te zijn dat de commissaris-generaal slechts bewijskracht hecht aan documenten voor zover zij geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Verzoeker acht deze redenering onredelijk, manifest onzorgvuldig en in strijd met de bewijswaarde die wordt gehecht aan officiële documenten. Verzoeker meent één en ander af te leiden uit het arrest van het EHRM, *Singh e.a. t. België*, 2 oktober 2012.

De Raad stelt vooreerst vast dat de twee "nieuwe" documenten (stukken 3 en 4, aanstelling van een advocaat en kennisgevingsblad van het vonnis) die door verzoeker bij het verzoekschrift werden gevoegd zich reeds in het administratief dossier bevonden en meegenomen werden in de bestreden beslissing. Hoe dan ook, nog daargelaten dat de stukken slechts fotokopieën betreffen waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde kan worden gehecht, blijken bepaalde vakken op beide documenten niet te zijn ingevuld hetgeen afbreuk doet aan de bewijswaarde ervan. Ook blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is omdat deze via corruptie gemakkelijk kunnen verkregen worden. Zo blijken veel Afghaanse documenten ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden zodat zij slechts een beperkte bewijswaarde hebben bij het vaststellen van de identiteit of het ondersteunen van het asielrelaas.

Uit vaste rechtspraak ten slotte blijkt dat ook om andere redenen dan eventuele valsheid aan stukken bewijswaarde kan worden ontzegd (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008. Zoals verwerende partij in zijn nota terecht opmerkt, beschikken documenten slechts over bewijswaarde voor zover zij door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid te herstellen van verklaringen die intrinsiek ongeloofwaardig zijn, bijvoorbeeld omdat ze behept zijn met inconsistenties, ze tegenstrijdig zijn aan objectieve informatie, of niet plausibele elementen bevatten. Hoger bleek dat *in casu* van geloofwaardige verklaringen geen sprake kan zijn, waardoor aan de documenten die verzoeker ter staving aanbrengt geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Deze vaststellingen volstaan op zich om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, betwist verzoeker de stelling van de commissaris-generaal dat er zich heden in zijn regio van herkomst geen situatie van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van bovenvermeld artikel. Verzoeker verwijst naar enkele pers-artikelen waaruit aanslagen blijken in Kabul. De genoemde artikelen illustreren sporadische aanslagen van Talibanmilitanten op respectievelijk het hoofd van de Afghaanse inlichtingendienst, een Amerikaans constructiebedrijf, het Afghaans ministerie van veiligheid, en het hoofdkwartier van de verkeerspolitie. Dergelijke sporadische en gerichte aanvallen, waarbij burgers niet worden geviséerd, lopen niet op tot een situatie van willekeurig oorlogsgeweld beoogd door voormeld artikel. De Raad merkt daarbij op dat het EHRM, in zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen, slechts gewag van een inbreuk *“in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij de louter aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar een reëel risico op ernstige schade teweeg brengt”*. Het EHRM bevestigt daarbij dat er zich heden in Afghanistan geen dergelijke situatie voor doet (EHRM, *J.H. vs. het Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55; EHRM, *H. en B. vs. het Verenigd Koninkrijk*, 9 april 2013, § 91). Het oordeel van het Hof strookt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de operationele capaciteit van de Taliban zich in de provincie Kabul beperkt tot sporadische gerichte aanvallen tegen *“hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar westerlingen verblijven”* (SRB Afghanistan, 11 juli 2012, regionale analyse p 8-9 (Kabul)). Een dergelijke situatie valt niet onder het door artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet beoogde willekeurige oorlogsgeweld en loopt evenmin op tot een risico op ernstige schade voor terugkerende asielzoekers.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER